

ОЛЕНА СКУЛОВАТОВА

САША

ЗАКОХАЛАСЯ

Олена Скуловатова

Саша закохалася

Близькозоре попелясте небо
третій тиждень поспіль
плакало дрібною мжичкою.
Саша дивилася крізь шибку на
каламутну воду калюж і
сумувала. Вона любила стан
теплого тихого суму, коли
сидиш, закутавшись в
м'якенький картатий плед, та

відсърбуєш щось пахуче та гаряче.

Цього разу у великому кухлі з написом: «Привіт з Трускавця» парував не напій з какао-бобів, не чай з лимоном і, навіть, не настоянка бабусиних трав, а щойно зварений глінтвейн. Саша навмисне ходила у магазин за дешевим червоним вином. Кориця й гвоздика знайшлися на кухні, хоча останнім часом з продуктами стало сутужно.

Коли Єгор жив із нею, готувала щодня. Зумисне

вишукувала рецепти в мережі, обираючи чим ще його потішити.

Після ситної вечері розморений, вдоволений, Єгор лягав на диван і тягнув до неї руки: «Йди сюди, моя солодка курочка». Він постійно вигадував дивакуваті пестливі імена. Вона сердилася:

— Інші дівчата киці, кохані, сонечка, а я то качечка, то куріпочка, не дім, а пташина ферма.

Єгор сміявся, ловив її руку, тягнув до себе. Вона пручалася, казала, що має прибрати посуд, засипати кашу в мультиварку на ранок, підсмажити м'ясо, щоб скласти йому ланч-бокс. Та він продовжував тягнути, поки вона не падала в його гарячі обійми.

Того кухля з нековирним написом привіз з останньої поїздки. Він часто їздив у відрядження.

Іноді засумувавши вдома, Саша просила, щоб узяв із

собою. Тоді їй ще хотілося кудись їхати, бачити нове, дивуватися, але Єгор завжди знаходив причину відмовити.

Поринувши у спогади, Саша маленькими ковточками сьорбала густу брунатну рідину й вдихала міцну спиртову пару. Раптовий пронизливий дзвінок у двері примусив здригнутися. «Невже це він, невже повернувся!?» — проносилося в голові, поки шльопала босими ногами по немитій

паркетній підлозі орендованої квартири. Розчахнула двері.

— Вітаннячко хатнім котикам, — буревієм увірвалась Ньюха. Це дивне ім'я подруга вигадала сама, скоротивши від Танюха. Саші здавалося, що сенс життя Ньюхи полягає у тому, щоб якомога частіше заганти оточення в стан ступору й залишати після себе глибокий когнітивний дисонанс.

— Я забула, що ми домовлялися зустрітись, вибач.

— Ну, так зустрілися й добре. Не повернувся? — Нюха кинула стрімкий погляд на Сашу і перевела його на закидану речами кімнату, — Чим це в тебе так смачно пахне? — демонстративно потягнула носом. Від чого заворушилися тонкі, вкриті дрібною сіткою судин, ніздрі. Через ті судини ніс Нюхи завжди мав рожевий відтінок. Та це її не хвилювало, як і його форма. Коли Нюха сміялася, довколишні помічали лише ряд блискучих, трохи

вишнугих назовні зубів,
іскристі очі й мерехтливе
внутрішнє світло, яке
випромінювали її очі.

У такі моменти Саша заздрила
подрузі, її безпосередності й
вмінню опинятися в центрі
подій.

Нюха пройшла на кухню й
підняла кришку каструльки, в
якій плавав побуряковілий
лимон та самотня паличка
кориці.

— А їжа в твоїй обителі є? —
розчохнула двері

ХОЛОДИЛЬНИКА та зависла,
злегка погойдуючись, як удав
над пташкою. — В Сахарі
харчів більше, ніж в тебе.

— Налити? — не чекаючи
відповіді, Саша дістала кухля.
— Десь в тумбі пів шоколадки
завалялося, зараз пошукаю.

Подруги вмостилися на
старенькому дивані. Сиділи,
підібгавши ноги та
відсьорбуючи пекучу рідину,
яка приємною хвилькою
розтікалася всередині.

— Напій моряків! —
відсалютувала кухолем Ньюха,
— Будьмо! — легенько
стукнула об напис: «Привіт з
Трускавця».

— Мені до кінця тижня треба
виїхати. Сама цю квартиру не
потягну, — сумно видихнула
Саша.

— А я оце про моряків думаю.
Може й нам податися в
плавання?

— Що? Я мало не вдавилася,
яке плавання? Чи знову
епатуєш?

— Ти ж тепер вільна людина, і від Єгора, і від квартири.

— Залишилося ще роботу втратити.

— Не втрапиш, ти ж Сашка — все встигашка. Шеф постійно нахваляє, — Нюха запустила руку в волосся й розкуйовдила й свою й без того лахмату чуприну. — В мене є один знайомий, ну, як знайомий, майже бой-френд. Так от він захоплюється яхтами. Саме планує мандрівку, а в команді сковідилось двоє людей. Це наш шанс.

— Здуріла?! Та і як ми попливемо? З Києва в Чорне море? І це, певно, купу грошей коштує, — Саша відсьорбнула глінтвейн і вдивилася у Ньюхине обличчя. Підсвічене блідими променями, які пробивалися крізь немите віконне скло, воно зробилося загадковим, навіть потойбічним.

— Не плавати, а ходити. Привчайся до термінології. Плаває качка і різна гидота в Гангу. А ми з тобою підемо під білосніжними вітрилами

назустріч свіжому вітру і захопливим пригодам.

— Ти підеш на зустріч всім вітрам, а я шукатиму квартиру й пакуватиму лахи.

Нюха скинула плед, в який до того затишно куталась, підхопилася, забрала в розгубленої Саші «Привіт з Трускавця» та потягнула подругу за руку:

— Вдягайся, познайомлю тебе з Ігорем. Це той хлопець. І не кажи про роботу, шеф на днях

казав, що в тебе дві відпустки
висять невикористані.

Саша спробувала вирватися з
цупкої долоні подруги, але та
тримала міцно, не Ньюха, а
бульдог якийсь.

— Слухай, не варто. Я не
хочу. Не моє оте все...
пригоди... плавання, краще я
ще вип'ю.

— Не примушуй мене думати,
як твій колишній, — Ньюха
почала сердитися.

Від тих необачних слів Саша
немов отримала дзвінкого

ляпаса. Згадала, як він збирав валізу, як ховав очі, і як сказав, що вона хороша, але надто нудна. Нудна настільки, що йому вже несила терпіти.

Саша знала, що Єгор пішов до іншої жінки, яскравої, активної тусовщиці, яка хоч і не вміє готувати, але має сто тисяч підписників в Інстаграмі. Всередині Саші поступово набрякала темна відчайдушна злоба. Вона висмикнула руку з чіпкої долоні подруги й

випросталася. Блимнула
очима.

Нюха відчула, що
переборщила й позадкувала:

— Вибач, я часом ляпаю не
подумавши. Не чіпатиму тебе.

Та настрій Саші враз змінився.
Їй на мить здалося, що крізь
кухонну витяжку долинув
запах солоного бризу і десь
вдалині прокричав мартин.

— Їдемо, пливемо, йдемо, як
там правильно. Я готова! —

Саша розпростала плечі та
усміхнулася, вийшло

вимучено й надто штучно,
немов в аматорському кіно. Та
крок вже було зроблено.

Вранішній	Бориспіль
нагадував	гігантський
термітник, який	підкорявся
власним	законам.
Людський потік	підхопив
двох дівчат і поніс	усередину.
У ті кілька днів до	вильоту
Саша не мала часу на	вагання
й роздуми, надто	багато

ВСЬОГО мусила вСТИГНУТИ.
Оформити документи, купити
квитки, спакувати й вивезти
речі з квартири, поповнити
гардероб потрібним одягом.
Останнє виявилось складним
завданням. Вона погано
розуміла, що їй потрібно в цій
мандрівці. Уявляла, як вони з
Нюхою митимуть палубу,
виплескуючи воду з відра під
ноги, чиститимуть картоплю у
величезні казанки,
підійматимуть вітрила,
кидатимуть якір і
«свистітимуть усіх наверх».

Свистіти Саша не вміла, але вирішила, що цю необхідну навичку відточить згодом. Наостанок вона коротко підстриглася, переживаючи, що не матиме часу доглядати за волоссям.

Опинившись у кріслі літака, нарешті розслабилася і вперше за цей скажений підготовчий тиждень змогла подумати — й одразу злякатися: «У що ж я вляпалася?!»

Нюха летіла у хвості, між двома симпатичними

студентами, а Саші дісталася місце поряд із бабцею, яка всю дорогу хрестилася й тихо шепотіла молитви. З іншого боку сидів сивий чоловік із книгою: «Методи підготовки ґрунту до посівних робіт».

В ілюмінаторі швидко зменшувалося місто, пропливали пір'їсті хмарки, і Саші здавалося, що вона перетворилася на пух і летить за вітром у невідомість.

Коли приземлилися, вона не втрималася і прямо з терміналу написала Єгору:

«Відбуваю в плавання по Адріатиці. Не дзвони». Знала, що він і так не шукатиме, але не могла перемогти спокусу трохи потішити власне ego.

Підтягнутий офіцер митної служби Загреба поцікавився метою візиту, почув про яхтинг і миттєво втратив інтерес до дівчат.

Опинившись надворі, вони розгубилися. Після дощової погоди Києва яскраве сонце засліплювало.

— Ньюхо, як ми далі діємо?

— Я тебе обожнюю, —

розсміялася подруга, — чому ти раніше цим не цікавилася? — Ну, стільки навалилося... Та й сподівалася на тебе.

Нюха впевнено усміхнулася: — Решта команди вже прилетіла й чекає нас у Трогирі. Але ще мусимо якось туди доїхати. — Якось? У сенсі ти не знаєш як? — Саша відчула, як закалатало серце. — Не переймайся. Ми ж не в Африці. Зараз карту відкриємо і зорієнтуємося, — вона водила пальцем по

екрану. — Так. Є автобус, тільки потрібно ще на вокзал дістатися.

— Дівчата, я почув, що ви їдете в Трогир? — на них дивився високий привабливий чоловік.

Саша насторожилася й міцніше схопилася за ручку валізи, а Ньюха усміхнулася й пустила бісики в бік незнайомця.

— А що?

— Ми зараз беремо авто в прокаті й теж туди прямуємо. Мандруватимемо

узбережжям, — до них
заговорила симпатична
дівчина, що з'явилася поруч із
чоловіком. — Якщо розділите
з нами витрати на пальне та
дорогу, то підкинемо й вас.

Саша видихнула з
полегшенням і приховала
усмішку, спостерігаючи
розчароване обличчя подруги.
Вона нагадувала карапуза,
якому показали іграшку й
одразу сховали в шафу.

Маленький білий «Нісан» мчав автобаном. Випадкові попутники розповідали про свої мандри, за годину втомилися й замовкли. Дівчина заснула, а чоловік увімкнув тиху музику.

Саша милувалася альпійськими краєвидами, хатками, розкиданими на схилах, і схожими на хмаринки вівцями. Здавалося, Київ залишився в далекому минулому, яке існувало колись і зникло, стерте

гумкою кимось могутнім і
всюдисущим.

Подякувавши попутникам,
дівчата пішли в порт.
— Гарні! — захоплювалася
Саша, минаючи витончені
яхти, які мальовниче
похитувалися на тлі дзвінкої
блакиті неба. — Невже й ми на
такій підемо?
— Побачимо.

Назустріч крокував парубок у
молочно-білому бавовняному
костюмі з пов'язаною на
піратський штиб косинкою.
Саме таким Саша уявляла

справжнього моряка. Він розкинув руки, і Ньюха, вигукнувши:

— Ігорьончик! — побігла обійматися.

Коли Ньюха відпустила хлопця, Саша привітно простягнула йому правицю. Долоня Ігоря виявилася гарячою та міцною. — Ось і наш красень, прошу на борт, — кивнув він на катамаран.

Ньюха побігла хитким містком, а Саша застигла, милуючись судном із потужною назвою

«Борей». Поряд з іншими, дорогими яхтами воно не здавалося показним, проте мало власний шарм судна, що бачило багато.

— Але як ми там помістимося? — Саша злякалася, що доведеться всім спати в одному приміщенні. Уявила гамаки, розвішані в темному тісному кубрику, і гігантських пацюків, які статечно прогулюються під ногами.

— Для вас, дівчата, є окремі

апартаменти, — Ігор
підморгнув.

Каюта виявилася крихітною кімнаткою з ілюмінатором та двома ліжками. У невелику нішу ледве вдалося втиснути валізи. Проте запах чистоти, який ішов від білої постелі, створював приємне відчуття простору.

— Крутяк! — Нюха
плюхнулася на ліжко і відразу застогнала й потерла забиту сідницю: — тве-е-е-рдо.

— Ходімо. Представлю вам шкіпера, — Ігор пішов на палубу.

Дівчата, мружачись від яскравого сонця, піднялися слідом. Шкіпером виявився невисокий хорват. Він, немов кіношний моряк, курил люльку й постійно поправляв охайні чорні вуса. Говорив на дивній суміші хорватської та англійської. Саші здавалося, що його рідну мову зрозуміти простіше, ніж англійську.

— І які плани? — Ньюха озирнулася й умостилася на

м'якому диванчику.
— Тарік та Яр поїхали по
продукти. Зараз відпочивайте,
а завтра з самого ранку
вирушаємо до острова Жир'є.

Втомлена дорогою, Саша
сховалася в каюті, прилягла та
не вчулася, як заснула.
Наснився Єгор. Його обличчя
розмивалося, ніби вона
дивилася крізь акваріум.
Прокинулася від гучних

голосів і здогадалася, що повернулися хлопці. Їй не хотілося вставати й знайомитися з новими людьми.

Увімкнула телефон, подивитися, чи немає відповіді на повідомлення, надіслане колишньому коханому. Воно значилося як прочитане, але жодної реакції. Саша швидко вийшла з меседжера, соромлячись власної слабкості.

З палуби лунав сміх, яким не можливо не заразитися. Так

вміла сміятися лише Ньюха. Саша усміхнулася. Думка про подругу сонячним зайчиком торкнулася її серця. Почулися кроки в коридорі й наступної миті широко розчахнулися двері. На порозі каюти розгублено завмер незнайомиць.

— Вибачте, помилився, — позадкував. — Ви, певно, Саша. Я — Ягр, Ягрослав, тобто.

Незнайомиць швидко причинив двері. Саша підвелася й притулилася

лобом до ілюмінатора, крізь який проглядалися вогні нічного міста. Здавалося, вона дивиться на зорі.

За кілька хвилин двері знову розчинилися:

— Яр сказав, ти прокинулася. Гайда нагору, там усі, — Нюха увірвалася в Сашин меланхолійний настрій і потягнула її до гурту.

Невелике товариство зручно розташувалося на палубі. Пили терпке місцеве вино, заїдали креветками й сиром,

слухали легке шарудіння хвиль, вдихали просякнуте йодом і запахом машинної оливи повітря та милувалися вогнями міста. Саша втислася у куток, сховалася за витонченим бокалом із довгою ніжкою й розглядала присутніх.

Їй подобалося думати, хто ці люди, чим займаються в житті, які таємниці приховують.

Нюха тулилася до Ігоря. Час від часу вона підіймала до нього обличчя. У її

променистих очач
спалахували грали бісики.

Саша меланхолійно думала,
що непосидюча яскрава
подруга й цей упевнений
хлопець — гарна пара. Таким
завжди тісно в кам'яних
джунглях мегаполісів, вони
постійно шукатимуть нових
шляхів, як ті двоє, що підвезли
їх до Трогіра.

Її думки обернулися до себе.
Яка вона, Саша? Чого хоче
насправді? Раніше була певна,
що хоче заміж за Єгора,
двійко, а може й більше,

діточок і дім. Великий, із пишним садом. По суботах барбекю з друзями. У неділю поїздка в парк. Раз в рік у відпустку, обов'язково «все включено». А що тепер? Чого потребує насправді?

Саша придивилася до шкіпера. Ньюха розповіла, що в сезон він заробляє яхтингом, а решту часу мешкає в котеджі над морем. Він пив колу, усміхався й дивився ніби й на присутніх, та, насправді, у відомі лише йому далекі світи.

Тарік Сашу не зацікавив. Веснянкуватий, капловухий, із коротким рудим волоссям — такий тип їй не подобався. Вона несвідомо порівнювала його зі смуглявим Єгором, якого вважала еталоном чоловічої вроди. І цей образ ніяк не хотів йти з її думок.

— Чому мовчиш? — Тарік сів поряд, скориставшись тим, що Ньюха пішла з Ігорем «прогулятися набережною» й звільнила місце.

Саша ненавиділа подібні запитання — такі ж безглузді,

як і пусті фрази на кшталт: «Як ти?», «Про що думаєш?», «Розкажи щось». Вони тільки нагнітають тугу. Будь-яка відповідь звучить банально. Але, аби не здатися неввічливою, мусила щось йому відповісти.

І раптом в ній прокинувся бешкетний настрій. Маленький біс, якого вона старанно ховала, та час від часу він показував свої ріжки визираючи з-за маски її звичної ввічливості.

— Вигадаю план убивства, —
Саша із задоволенням
помітила, як Тарікові очі
поволі округлилися й стали
схожими на риб'ячі, от-от
випнуться назовні
півсферами. — Цікава
експозиція: на яхті шість
людей. Вона виходить у море,
і тут хтось гине. І ніхто не
взнає, хто справжній вбивця.

— А ти оригіналка, — Тар
ледь помітно відсунувся.

— Отримав, — Яр із
усмішкою слухав цей діалог.

— Мені подобається, Сашо,

твій задум. Навіть газетний заголовок бачу: «Загадкова смегть на катамаграні».

Шкіпер кивав головою та усміхався, гадаючи, що його гості жартують. Саша скористалася тим, що хлопці завели дружню перепалку, й придивилася до Яра. Він, попри свою гаркавість, видався їй симпатичнішим за Таріка. Та Саші все ж не подобалася його поголена голова й бруталне татуювання, яке тяглося через шию та зникало під комірцем

щільної футболки. Було в
цьому щось надто
демонстративне, навіть
пафосне.

Коли Ньюха й Ігор
повернулися з прогулянки, усі
попрощалися та розійшлися
по каютах.

Ранок стелився туманом над
водою, створюючи загадкову,
сюрреалістичну картину.
Тишу порушували лише
мартини і шурхотливий
плескіт хвиль.

Саша підвелася на ліктях і побачила, що на сусідньому ліжку, розкинувши руки й ноги, мов морська зірка, спить Яр. Вона інстинктивно схопилася за край ковдри, сторожко озирнулася й зрозуміла, що небезпеки немає. Вибралася з-під ковдри й протупотіла босоніж до ілюмінатора.

— Доброго ранку, — обличчя сусіда видавалося вдоволенням. Він дивився прямо, і в його трохи примружених очах Саша

спіймала усмішку. — Певно, губишся в здогадках, чому я тут.

— Нічого подібного. Мені байдуже. Можливо, це розіграш, або ти сплутав каюти.

— Майже вгадала. Помінявся з твоєю подгругою, — він підморгнув і закинув руки за голову. — Та не хвилюйся, зі мною не сумуватимеш.

— Я й без тебе не сумувала, — кинула на ходу Саша і пішла

до ванни вмиватися,
залишивши Яра на самоті.

Перед відплиттям шкіпер
провів інструктаж і
тренування команди.
Після цього відчалили. На
морі панував штиль, тому
вітрила не піднімали.
Катамаран мчав уперед,
летіли навсібіч веселі бризки,
дівчата засмагали,
фотографувалися, підставляли
сонцю усміхнені обличчя й

раділи, як радіють квіти, чи пташки. Легко, не замислюючись про майбутнє, тішачись своєю молодістю й довколишньою свіжою красою. Подорож обіцяла багато приємних моментів й чистого, нічим не затьмареного щастя.

Саша збиралася пожурити подругу, що та помінялася місцями з хлопцем, але сонце світило так яскраво, що це здалося дрібницею не вартою вимовлених слів.

По обіді всі купалися, фотографувалися, ловили рибу й розважалися, хто як міг. Лише шкіпер серйозно й зосереджено стежив за курсом.

Щойно здійнявся легкий вітерець, двигун заглушили й підняли вітрило. Саша ніколи не відчувала настільки вражаючого єднання з природою. Катамаран мчав уперед уздовж мальовничих островів, розкриваючи перед очима краєвиди неймовірної краси. Море іскрилося, сяяло,

манило. Воно здавалося цілісним живим організмом, вічним богом, який скрізь і водночас. Віддавшись цим переживанням, Саша не помітила, як Ньюха зникла з палуби, сховавшись в каюті Ігоря.

З'явилася вона лише підвечір, коли швартувалися в марині острова Жир'є. Її зблідле обличчя набуло відтінку стіни старого льоху, очі позападали, волосся втратило блиск. — Мені зле, — пожалілася Ньюха.

Вона зійшла на берег. Саша слідом. Подруги мовчки ходили туди-сюди короткою набережною. В якийсь момент Ньюха зойкнула і побігла до урни. Її знудило.

Саша стояла поруч і співчутливо дивилася на подругу.

Звільнивши шлунок, Ньюха розігнулася і витерла губи тильним боком долоні:

— Вибач мені, я ледь ласти не склеїла.

— Та нічого, буває... —
спробувала втішити її Саша.

— Я дурепа, — розпачливо
продовжувала Ньюха. Яка ж я
дурепа. Мене, навіть, в
тролейбусі захитує. А я
попхалася на яхту... — вона
вже мало не плакала.

Прийшов Ігор. Мовчки
простягнув пляшку з водою.
Ньюха зробила кілька ковтків і
її знову знудило.

Ньюха відійшла від урни.
Поглянула Саші в очі:

— Пробач, що зіпсувала тобі відпустку.

— Що ти хочеш сказати? — Саша здригнулася, немов раптово відчула порив північного вітру.

— Що я все. Припливла, так би мовити, — вона поглянула на Ігоря й діловим тоном додала: — Я завтра зійду в найближчому порту?

— Але ж як так?! — розхвилювалася Саша.

— Отак. Поселюся в тихому готелі й ходитиму на пляж, —

Нюха хмикнула, — мені просто сидіти в номері, який не гойдається, після того, що пережила, у радість. Не народжена я для моря. Зустрінемося за два тижні в Трогорі. Чекатиму вас, як мідна дружина моряка в Одеському порту.

— Нюхо, вона з дитиною, — тихо зауважила Саша, яка намагалася осягнути цю нову для себе ситуацію.

— Ну, дитину так швидко я навряд чи зможу народжу,

хіба куплю в магазині, —
Нюха змучено розсміялася.

Того вечора на палубі ніхто не сидів. Маленький екіпаж звикав до думки про розставання. Саша глянула на сусіда по каюті, тоді відвернулася до стінки й спробувала заснути. Її мучила думка: зійти на берег із подругою чи продовжити мандрівку? Подумки вона вела діалог, намагаючись дійти згоди.

— Спиш? — тихо гукнув Яр.

— Ні. Намагаюся вирішити,

як правильно вчинити.
— Розумію. Але Хорватія —
безпечна країна. З Ньюхою
нічого не станеться, а нам
складно продовжувати
подорож такою нечисленною
командою, — він помовчав і
тоді додав, — тим паче, що
Ігор зійде з нею.
Саша підскочила й сіла на
ліжку:

— Отакої! — і видихнула
полегшено. Їй не хотілося,
щоб подорож скінчилася. Це
тепле лагідне море було
тільки розкрило їй свої обійми

і так швидко його облишити здавалося несправедливим: — Ну, тоді вибір очевидний, — підвела підсумок Саша. — Я так і думав, — відказав Яр

Саша не бачила його обличчя, але знала, що на ньому сяє вдоволена усмішка.

Непланове швартування в порту Шибеника примусило змінити маршрут. Задля цього встали рано, мали пройти

більшу відстань, ніж було заплановано.

На морі панував штиль, тож Ньюха, хоч і відмовилася від сніданку, без пригод дісталася берега.

— Земля! — вигукнула, показово розкинувши руки й зігнувшись для «театрального» поцілунку.

— Це бетон, люба, — усміхнувся Ігор. Він легко зістрибнув з трапа на землю.

— Ех, ми втратили найдосвідченішого мореплавця, — кинув Тарік,

проводжаючи поглядом пару, що швидко прямувала в бік міста.

У його словах Саша вловила приховану тривогу, яка промайнула чорним круком й відразу сховалася від яскравого адріатичного сонця.

Ночували в бухті острова Корнаті, а наступного ранку вирушили далі. Яр повернувся до своєї каюти, і Саша зітхнула з полегшенням, позбувшись сусіда.

Хлопці робили несміливі спроби залицяння, але щоразу нашітовхувалися на її ввічливість і холодний погляд. Проте у ці дні Саша лише кілька разів згадувала Єгора. Зітхала і примушувала себе думати про море.

Якось вони зупинилися в одній з марин. Саша зловила інтернет і зайшла у Фейсбук. Серце аж вистрибнуло з грудей. Єгор уподобав її світлини. Нічого не написав, але під кожною з'явилося сердечко. Від думки, що він

переглядав відбитки її
нинішнього життя, кинуло в
жар.

Вона видихнула. Зручно
вмостилася на палубі.
Прискіпливо переглянула
пролайкані ним світлини,
немов намагалася побачити
себе його очима.

Обрала кілька нових знімків.
Подумала й додала той, де
вона стоїть у купальнику,
розкинувши руки, немов
птаха, що хоче злетіти. Тоді не
втрималася і зайшла в
функцію «покращення».

Зробила тоншою і без того струнку талію, освітлила обличчя, наклала фільтр.

Уявила, як Єгор розглядає цю світлину й відчула лоскотну хвилю, що прокотилася в животі. Наважившись натиснула «Опублікувати».

Відтоді, щойно з'явився інтернет, вона відразу відкривала Фейсбук, перевірити, чи не лайкнув він нові світлини.

Кінець форми

Одним із перших Сашиних вражень у дитинства була зустріч із сусідським хлопчиком.

Мама вдягла на неї новенький костюмчик: сонячно-жовту спідничку з пишним мереживом і чорну футболку із вишивкою. Саша почувалася зіркою. Усі матусі й бабусі, що гуляли з дітьми, повертали до неї голови й із захватом повторювали: «Яка принцеса-кульбабка!»

Мама розговорилася із

сусідкою, яка тримала за руку сина. Хлопчик, немов нетерплячий лошак, бив ніжкою й озирався, чекаючи нагоди чкурнути кудись якомога далі.

І раптом мама сказала: — Доню, пограйся із Сергійком, — і легенько підштовхнула Сашу до хлопчика.

Він відчув, що це його шанс вирватися на свободу, висмикнув свою правицю з маминої й із ентузіазмом потягнув дівчинку за собою.

Спинилися вони біля великої калюжі. Ця калюжа мала особливий статус. Місцеві дотепники прозвали її «Наше Комо». Спільного з італійським озером у неї було лише те, що вона так само ніколи не пересихала. Того року літо видалося спекотним, тож «Наше Комо» обміліло. По берегах лежала масна грязюка, а в центрі зеленіла каламутна вода.

Сергійко швидко знайшов десь довгу палицю й запропонував Саші ловити

рибу. Та щойно вона підійшла до води, хитрун ударив своєю вудкою по поверхні, здійнявши брудні бризки. Вони полетіли навсібіч. Жовта спідничка вкрилася брудними цятками. Від образи й розпачу Саші на очі навернулися сльози.

Грязюка у «Нашому Комо» виявилася такою їдкою, що мама, як не старалася, так і не змогла відіпрати зіпсований одяг. Відтоді Саша уникала приятелювання з хлопцями. Вона не те щоб боялася їх —

радше трималася осторонь,
вбачаючи в них небезпеку,
якої варто уникати.
І тепер, уперше в житті, вона
опинилася в суто чоловічій
компанії, і жодної подруги
поруч.

Уранці Сашу розбудив стукіт
у двері, такий тихий, ніби
кішка пошкрябала лапкою.
Вона не відразу второпала, що
відбувається.

— Можна?! — почувся голос
Таріка.

— Заходь, — Саша сіла на ліжку.

Спочатку в кімнату ввірвався запах кави, а за ним з'явився й сам Тарік. Його веснянкувате обличчя світилося радістю, немов він винайшов вічний двигун, а не просто зварив каву. Обережно, щоб не пролити, простягнув Саші тацю, на якій стояла чашка. — Дякую, — Саша розгублено всміхнулася. — Не варто було так турбуватися... — Я хотів, аби в тебе був

приємний ранок, — відказав
Тарік і вислизнув із каюти.

Саша понюхала напій,
зробила перший ковток.
Відчула терпкість. День
обіцяв їй радість.

Вона допила каву, вдяглася й
у чудовому настрої вийшла на
палубу. Проте дива не
закінчилися: там на неї вже
чекав Яр.

— Доброго ранку, —
усміхнувся. — Сідай, —
відсунув стілець і запросив її
до столу, на якому стояли дві
таці, накриті сріблястими

кришками.

— Це ти приготував? — Саша здивовано зняла з однієї таці кришку й побачила, схоже на сонечко в хмаринці, яйце пашот, тонкі скибочки шинки, порізане дольками авокадо та тости.

Яр аж сяяв від гордості:

— Так, пані.

— А де ж Тарік, шкіпер? Вони не снідатимуть?

Яр махнув рукою:

— Будуть, але візьмуть собі їжу самі. Я хотів зробити тобі приємне, тож накрив стіл.

Саші здалося, що це якимось несправедливо. Треба щось сказати, проте бірюзове море, мартини, яхта тихенько, що погойдувалася біля причалу й гора зі старовинним кам'яним містом на вершині створювали таку спокійну гармонію, що їй не хотілося обтяжувати себе зайвими думками. Тож вона відсунула сріблясту кришку і взялася до сніданку.

На палубі з'явився Тарік. Зиркнув скоса, пробубонів: — Смачного, — і зник.

Невдовзі з'явився з власною тацею. На ній було те саме, що в Саші, за винятком авокадо. Вона зауважила, що не бачила цього фрукта серед запасів на камбузі й здогадалася: Яр, імовірно, зранку зійшов на берег у марині купив його спеціально для неї.

Доївши, Саша подякувала й дістала телефон. Упіймала мережу. Зайшла у Фейсбук: Єгор «лайкнув» її фото в купальнику.

Вона відчула, як щоки палають, видихнула й

спробувала опанувати себе. Щоб хлопці не помітили її збентеження, Саша підвелася й відійшла на корму. Там сіла, привалившись спиною до борту, і критично оглянула світлину. Вирішила, що виглядає на ній досить привабливо, й подумала: «Терміново потрібно запостити ще щось не менш ефектне». Вона обов'язково сфотографується, коли вони підуть оглядати місто. От тільки треба вирішити, що ж вдягнути.

Саша мала не надто великий вибір одягу. Зважаючи на те, що вони збиралися довго й багато ходити брукованими вуличками, які то круто вели вгору, то так само круто спускалися вниз, найкраще підходило щось спортивне.

Проте їй дуже хотілося гарних світлин, які б помітив Єгор, а для цього було потрібне відповідне вбрання. Тож вона довго вагалася,

витаючи з шафи то одну річ, то іншу. Нарешті зважилася й одягла короткі шорти, які підкреслювали її стрункі засмагли ноги, й широку футболку. Спробувала оглянути себе у невеличкому дзеркалі на дверях тісної каюти. Ніби й непогано, але все ж не те.

— Сашо, ти де? Ми вже зачекалися, — почувся за дверима голос Таріка.
— Зараз, ще хвилинка, — відгукнулася вона й швидко

стягнула з себе шорти. Хлопці чекали на палубі, коли Саша нарешті піднялася до них. І одразу відчула, що чорний сарафан у дрібний білий горошок, який вона обрала, — саме те, що треба. У Тарікових очах світився справжній захват, немов у дитини, яка побачила на вітрині омріяну іграшку. Яр блиснув рівними білими зубами, й Саша вперше помітила, яке привабливе в нього обличчя, коли він так щиро усміхається:

— Маєте чудовий вигляд, пані, — він злегка вклонився.

— Давайте вже йти, — Тарік попрямував до містка, — а то так і до полудня нікуди не виберемося.

Гуляти середньовічним містом було чудово, але не тоді, коли сонце розігріває кам'яні мури, й здається, що потрапив до розжареної духовки.

Невелика компанія відвідала

замок і сховалася в затінку старих платанів, аби випити мохіто з льодом і трохи перепочити.

Саша переглядала світлини в телефоні. На її прохання Тарік наробив їх багато, але жодна не подобалася настільки, щоб хотілося показати її світові. То очі заплющені, то обличчя надто червоне, то примружилася, то скривилася, то невдало стала, то сіла негарно. — Чого така кисла? — спитав

Яр і спробував зазирнути їй в очі.

— Ми стільки ходили, а жодної гарної світлини, — пожалілася Саша.

— Головне, що оригінал чудовий, — Яр подарував їй фірмову усмішку. — Наступного разу тебе профі пофоткає.

— Можна подумати, — пробурмотів Тарік. — Ти того разу мене так “пофоткав”, що ні собі подивитися, ні людям показати... — він розсміявся, пригадуючи якусь їхню

спільну історію.

Це, на диво, трохи збило

Ярову самовпевненість. Він

відвів очі:

— Я тоді був п'яний, і то

давно сталося...

— О, Сашо, ти не уявляєш, як

він...

— Може, досить? — Яр

підвівся. — Ходімо вже на

яхту. Нам іще сьогодні треба

добратися до островів.

Саша не стала розпитувати

про історію, якої Яр не хотів

згадувати. Кожен має право на

власні секрети.

На ходу вона все ж вибрала одну світлину, що більш-менш їй сподобалася, але червоне від сонця обличчя псувало загальну картину. Врятував чорно-білий фільтр.

Після повернення з прогулянки, підняли вітрила й помчали широкими морськими просторами. Саша стояла на палубі, милуючись краєвидами й і з насолодою відчуваючи, як вітер грається її легкою

спідницею. Неймовірно
відчуття, коли стирається
межа між минулим і
майбутнім, і лишається лише
мить, у якій можна
розчинитися та ні про що не
думати, просто бути.
На якір стали вже затемна. Яр
вистягнув на палубу гітару й
награвав якусь
відому лише йому мелодію,
Тарік розлив вино у бокали на
тонких ніжках. Покликали й
шкіпера, проте той сказав, що
почувається зле, й пішов
спати.

Саша дивилася на зірки.
Острови, біля яких вони
стояли на якорі, були
безлюдні, тож жодні ліхтарі не
засвічували небо, і воно
здавалося чорним полотном,
розшитим дрібним
діамантовим бісером.

— Я б чогось перекусив, а то
без закуски швидко п'янію, —
поскаржився

Тарік.

— То йди на камбуз, щось
вигадай і принеси нам теж, —
запропонував Яр.

Тарік неохоче підвівся й

пішов, роздумуючи, яка саме закуска пасує до червоного напівсухого вина.

Яр відставив гітару, яка ревниво бренькнула, й сів поруч із Сашею. Вона відчула тепло його тіла та легке хвилювання десь усередині. Завмерла. Але він не спробував її обійняти, лише запитав:

— Як його звати?

— Кого? — Саша підвела на Яра розгублений погляд.

— Того, для кого ти робиш усі ці фото. Я ж не сліпий.

Вона уважно поглянула на нього. У цю мить із Яра зникла звична пихатість. Він видавався дорослим і серйозним, таким, що міг би взяти її на руки й заспокоїти. І Саші й справді захотілося, щоб її обійняли, погойдали й прошепотіли на вухо щось заспокійливе. Та Яр чекав відповіді.

— Єгор. Його звати Єгор. Ми жили разом, а потім він пішов до іншої. Банальна історія. А я

— типова дурепа.

— Не кажи так... Він тебе не

гідний, — Яр по-дружньому обійняв її за плечі. — Я б ніколи не покинув таку, як ти.

Немов цирковий жонглер, балансуючи тацею, на палубу вийшов Тарік. Він уважно поглянув на своїх товаришів. Рука Яра, яка все ще лежала на Сашиному плечі, примусила його скривитися.

Саша це помітила й підвелася. Перехопила тацю:

— О, як естетично ти все нарізав! — вона закинула до рота шматочок камамбера і підійшла до борту.

Обличчям Яра промайнула скептична усмішка. Він долив собі вина й удав, що спостерігає за вгодованим мартинком, який саме пролітав над ними.

— Яюсь прохолодно стає, я сходжу за кофтою, — Саша здригнулася.

— Я можу зігріти, — прокричав їй услід Яр, але вона не відповіла.

Щойно Саша переступила поріг каюти, забула, для чого спустилася. Її, мов магніт, притягував чорний прямокутник телефону. Відтоді, як їхній катамаран пішов до островів, інтернету майже не було. Але вона все одно зазирнула у свій Фейсбук.

Там світилися нові сповіщення, а в кутку було непрочитане повідомлення. Саша відчула, як спітніли долоні. Вона була певна, що це від Єгора. Стало важко

дихати, щоб не втратити
свідомість, відкрила
ілюмінатор. Солоний бриз
увірвався в каюту.

Саша впала на ліжко й
розгорнула повідомлення:

«Привіт. Хотів написати
коментар під сьогоднішньою
світлиною, сказати, що ти
прекрасна, але стер, краще
тут. Я знаю, що вчинив
недобре, коли залишив тебе.
Повір, мене це мучило. Але
зараз, коли бачу твої осяяні
сонцем світлини, дуже тішуся.
Ти маєш щасливий вигляд. Я

відчував, що розрив нам обом піде на користь, і не помилився. Не тримай на мене зла, будь ласка, для тебе завжди є тепле місце у моєму серці».

Сашиними щоками потекли сльози. Вперше відтоді, як Єгор пішов, вона плакала. Сльози струменіли по обличчю, капали на футболку, змивали її даремні надії.

У двері постукали:

— Сашо, щось сталося? Ти пропала...

Вона схлипнула носом:

— Усе добре, я зараз прийду.

Але Тарік, замість того щоб залишити її, обережно відчинив двері. Саша підвела на нього мокрі від сліз очі.

— Хочеш, я побуду поруч?

Саша закусила губу й похитала головою. Але він не йшов.

— Ти можеш мені розповісти. Хто тебе образив? Я відірву йому голову, напхаю її

водоростями і віддам
дельфінам, щоб грали у
футбол.

Вона усміхнулася:

— Не треба. Здається, я
хворіла, але почала
одужувати.

— Ну добре, — Тарік нарешті
вийшов, причинивши двері.

Минув тиждень. Катамаран
завершував маршрут, щоб за
решту часу дістатися до порту
призначення.

До обіду трималася гарна погода, і Саша проводила час на верхній палубі, милуючись безкраїми просторами та романтичними островами, щедро розсипаними довкола. Вона вдивлялася у прозору аквамаринову воду, намагаючись розгледіти маленьких блискучих рибок.

На вечір почало хмаритися, здійнявся вітер. Зазирнувши в рубку, Саша побачила, що катамараном керує Тарік:

— Я вже третю годину поспіль тут. Спина затерпла.

Обійми мене, щоб я мав на кого спертися.

Саша усміхнулася, але залишилася на місці. На горизонті пропливала стайка дельфінів.

— Схоже, буря насувається. Краще знайду шкіпера.

Вона спустилася вниз і постукала в його каюту. Відповіді не було. Постукала наполегливіше й штовхнула двері.

Шкіпер лежав, скрутившись клубочком і тримаючись за

живіт. Поруч стояло відро. В ніс ударив різкий кислуватий запах. «Але ж його не могло закачати», — промайнуло в голові.

— Що з вами? How can I help you? — запитала вона, торкнувшись його плеча.

Він обернувся. На зболеному обличчі було благання, як у телятка перед забоєм. Шкіпер тихо й змучено простогнав.

— What hurts you? — Саша запитала ще раз.

— Urala slijerog crijeva, —
почувся слабкий голос.

— Що? — Саша спершу не
зрозуміла. Потім здогадалася,
що він відповідає
хорватською. Відкрила
перекладач у телефоні.
Шкіпер повторив свою фразу
голосніше, і вона зойкнула: —
Апендицит! Чорт! Звісно ж,
гострий біль, блідість шкіри,
нудота...

Саша вибігла на верхню
палубу й з розгону налетіла на
Яра. Він розсміявся, розкрив

руки для обіймів, але вона
рішуче відсторонилася:

— У нас проблема! У шкіпера
апендицит. Він унизу
корчиться від болю. Треба
якнайшвидше до лікарні!

Яр розгублено закліпав:

— Як це? Не може бути! —
Він спантеличився. — Але ж
ні я, ні Тарік не вміємо по-
справжньому керувати цією
штукою!

Тарік втомився стояти за
штурвалом. Час від часу він

поглядав на прилади, щоб не збитися з курсу, і чекав, коли його хтось замінить. Тож, коли друзі увірвалися в рубку, він дуже зрадів. Проте по їхніх стривожених обличчях зрозумів, що трапилося лихо.

Коротко пояснивши ситуацію, Яр розгорнув карту:

— Ми йдемо вздовж острова, на якому розташований Національний парк. Сумніваюся, що там є бодай якась лікарня. У когось інтернет ловить?
— У мене ледве пробивався, а

зараз глухо, — Саша знизала плечима.

Яр зітхнув. Розгладив долонями і без того рівну карту:

— Нам треба на материк. Але тут цих островів — як веснянок на Таріковому носі. — Дуже «доречне» зауваження, — Тарік набундючився. — Не чекав такого від людини, яка не вміє вимовляти «р».

Очі Яра спалахнули, але він не встигнув відповісти, втрутилась Саша:

— Хлопці, не сваріться, не до того зараз. Краще подумаймо, що робити.

Тарік розправив плечі:

— До вечора вже недовго. Сяде сонце — будемо, мов сліпі цуценята. Нам треба або повертати до Задару, або йти у Шибеник. За відстанню майже однаково, але в бік Задару менше островів, легше пройти по темному.

Інших ідей не виникло і Тарік узяв курс на Задар. За пів години його змінив Яр.

Тим часом Саша вирішила приготувати вечерю. Час від часу вона заходила до шкіпера, аби перевірити, як він.

Переступаючи поріг каюти, просякнутої різким кислим запахом, Саша здригалася від думки, що шкіпер уже помер, і полегшено видихала, почувши слабкий стогін нещасного.

Вона приносила воду, підтримувала важку голову, щоб він зробив кілька ковтків потрісканими сухими губами.

Його обличчя набуло сіро-зеленого відтінку, й вона з жахом думала, що клятий апендицит уже луснув, і запалення шириться черевною порожниною.

Коли Саша зайшла до рубки, щоб дізнатися, скільки ще до Задару, годинник показував двадцять другу десять. Тарік не усміхнувся. Навіть не поглянув на неї:

— У нас проблема, — його голос прозвучав сухо, як

зазвичай говорять на
кладовищах.

Саша здригнулася:

— Що сталося?

— Пальне. Ми ж мали
дозаправитися, а через зміну
курсу проминули потрібну
марину.

Ніби на підтвердження його
слів, двигун різко рикнув,
смикнувся й заглух.

Яр забіг до рубки.

— Все. Нуль, — проказав
Тарік, оглядаючи маленьку
команду.

— Тільки не кажи, що думаєш про те саме, що й я... — Яр пильно дивився на друга.

І раптом Саша зовсім недоречно зауважила, які в Яра широкі плечі й мужнє, цілеспрямоване обличчя. «Дивно, що я раніше цього не помічала, — блискавично майнуло в голові. — Та й Тарік уже не здається таким смішним і незграбним. Хлопці якось миттєво подорослішали й ця дорослість додала обом привабливості». Саша струсила головою,

проганяючи думки, які не відповідали ситуації.

— Підніmemo вітрила, — запропонував Тарік.

— Хлопці, але ж нас лише троє. Вітрилами керував шкіпер. Я зовсім не тямлю в цих речах. Поки ви вчилися з ними поводитися, я або засмагала, або милувалася морем, — Саша знизала плечима.

— Але ж ти не перший день на цьому судні. За шкот потягнути зможеш? — Тарік подивився їй в очі.

— Мабуть, — Саша

потупилася, намагаючись
згадати, де той шкот і куди
його треба тягнути.

На палубу вийшли мовчки.
Вітер посилювався й шипів на
вухо: «Боїш-ся... боїш-
ся...»

— Боюся, — тихо відказала
йому Саша.

— Що? — Яр озирнувся на
неї.

— Все добре, — відповіла
Саша й поглянула на небо, яке
затягнули важкі хмари.

Яр розкрив грот, і вітрило
відразу ж наповнилося вітром,

гордо випнулося та потягнуло катамаран уперед.

— Тарік, контролюй шкоти, я зараз джиб розпускаю. Сашо, йди до штурвала. Триматимеш курс, — прокричав він, намагаючись перекрити свист вітру.

Саша кинулася виконувати команду. Схопилася за штурвал і прикипіла очима до приладів. Вона відчувала, як катамаран набирає швидкості, як його несе й кренить на бік. Їй здавалося, що вони летять, хоча розуміла, що швидкість

не більша за сорок кілометрів на годину. На панелі швидкість відображалася у вузлах, та Саша не знала, як їх співвіднести зі звичними одиницями. Вона так міцно вчепилася у шкіряне обплетення штурвала, що аж побіліли кісточки пальців.

Втомлені очі вдивлялися вдалечінь, намагаючись розпізнати нечіткі силуети островів, що тонули у імлі, зорієнтуватися за вогнями маяків, розкиданими вздовж узбережжя, й поглядали на електронну карту. Вона

старалася тримати курс і стежити за датчиком глибини, але це розпорошувало увагу й вимагало значних зусиль.

Поштовх. Катамаран сильно накренило. Саша не впала — лише міцніше вчепилася у штурвал. Ще поштовх. І ще один.

— Дідько! Що там у вас?! — її крик загубився у шумі вітру.

Раптом сильний ривок відкинув Сашу до стінки. Вона вдарилася головою й одразу втратила свідомість.

— Ну ж бо, Сашо, ну, маленька...

Саші здавалося, ніби вона продирається крізь густі джунглі водоростей, намагаючись впливти, але руки й ноги були наче зв'язані.

— Сашо! Сашо! — лунало звідкись здалеку.

Нарешті вона розплющила очі. Тарік стояв на колінах і трусив її за плечі. У його розширених зіницях застиг страх.

Вона сіла й торкнулася рукою потилиці. Пальці відчували щось липке. «Певно, кров», — промайнуло десь у глибині свідомості, не викликаючи жодних емоцій.

— Хух, жива. Налякала ти мене, дівчинко, — Тарік притиснув її до себе й легенько поцілував у маківку. Тоді оглянув подряпину, що ховалася у волоссі.

— Що сталося? — спитала вона тихо.

— Поки не знаю. Яр там із ліхтарем бродить, а я прибіг до тебе.

— Бродить?

— Нас знесло поривом вітру й викинуло на піщану мілину.

Вийшли на палубу. Повний місяць визирнув із-за хмари й освітив обриси бухти, в якій застряг катамаран. Судно сильно накренилося, і щоб не впасти за борт, доводилося триматися за натягнуті шкоти. Саша згадала про шкіпера й кинулася до його каюти.

Блідий та виснажений, він підняв на неї злякане обличчя.

— Все добре, — Саша притулила до його вуст склянку води.

Але шкіпер відхилив голову, міцно стиснув зуби й з надзвичайним зусиллям підвівся. Напівзігнувшись, він, тримаючись за стінку, посунув нагору.

— Зачекайте. Вам туди не треба! — Саша спробувала його зупинити.

На перекошеній, освітленій місяцем палубі, невисока

фігура шкіпера виглядала сюрреалістичною — ніби він з'явився з моторошної легенди про «Летючий Голландець».

— Я тут побродив, роздивився, — Яр піднявся на палубу. З його штанів струменіла вода. — Ми надійно сіли, та й вітрила, схоже, вже не підняти. Трохи ми з тобою, Таріку, начудили... — Він запнувся, помітивши шкіпера.

Тарік відповів за друга:

— Я звірився з картою. Ми дісталися материка й сіли на

мілину біля якогось мису.
Через скелі не видно вогників,
тому здається, що це острів.

Саша дістала з кишені
телефон. Усі палички зв'язку
були на місці!

— Хлопці, в нас є човен! Ми
можемо доправити шкіпера на
ньому. Я дзвоню
рятувальникам, —
тремтячими пальцями Саша
набрала номер і, дочекавшись
відповіді, сказала: — Our yacht
ran aground. On board there is a
patient. Exacerbation of

appendicitis. Urgent help is needed...

Тарік з Яром кинулися спускати рятувальний човен, на ходу пояснюючи знесиленому шкіперу, який сидів, притулившись спиною до щогли, що збираються робити.

Саша завершила дзвінок:

— Я скинула рятувальникам нашу геолокацію. Але хтось має залишитися на судні. Може, я?

Повисла пауза. Тарік поглянув на неї, тоді перевів погляд на друга:

— Ні, ти дівчина, тобі не варто лишатися тут самій. Рятуйте шкіпера, а я охоронятиму катамаран.

Щойно Саша переступила поріг рідного офісу, на неї навалилася купа роботи. Через усе, що сталося, вона спізнилася на літак і затрималася в Хорватії ще на тиждень. Тепер мала

«відпрацювати» з подвійною швидкістю.

Лише в обід вона зазирнула у месенджер. Туди якраз прилетіло фото від шкіпера. Він стояв на борту «Борея», широко розставивши ноги й заклавши великі пальці за ремінь. За його спиною горизонт ділив синь простору на море й небо. Підписав він лише одне слово: «Дякую». Від погляду на його усміхнене обличчя Саші стало тепло, ніби її огорнула м'яка ковдра.

У їдальні її перехопила Нюха. Дівчата сіли за затишний столик у кутку.

— Нарешті можемо поговорити, — Нюха відсьорбнула чай з охайної філіжанки й уважно поглянула на подругу. — Зізнайся вже нарешті, ти з кимось зустрічаєшся?

Саша загадково усміхнулася.

— Та не тягни, бо зараз розірве від цікавості!

— Та нікого в мене немає.

— Як це?!

— Добре, є два чудових друга.
З Ньюхиного обличчя сповзла
усмішка. Вона недовірливо
поглянула на Сашу:

— І все, — проказала
розчаровано. — Чекай, невже
ти повернулася до Єгора?

— Та ні, ні, — Саша
відмахнулася. — Коли я
прилетіла з Хорватії, ми з
Єгором зустрілися на каву.
Він навіть квіти купив... Але
якось воно все зів'яло.

— Що зів'яло? Квіти?

— Мої почуття до нього. Після того, що відбулося в морі, спогади про наші стосунки стали якісь тьмяні, пісні... Зрештою, я, навіть, вдячна йому. Нам справді краще порізно.

— То ти тепер вільна?

— Як вітер, що наповнює вітрила.

— Нічого собі, яка поезія!

— Зараз розгребуся зі справами і шукатиму школу яхтингу. Хочу навчитися ходити під вітрилами. Здається, я закохалася в море.

— А в мене теж є новини, — Саші здалося, що всередині Ньюхи увімкнувся ліхтарик, таким осяяним стало її обличчя. — Оце ходила до лікаря... Виявилось, мене нудило не через захитування... — Саша уважно подивилася в очі подрузі, здогадуючись, до чого вона веде. — Я вагітна, і ми з Ігорем одружуємося!

Наступної миті всі відвідувачі їдальні повернули голови в бік кутового столика, де пищали, обіймалися та підстрибували

від радості дві щасливі
подруги.